

ваше на една страна да вървят, тя — на друга. Най-сетне избрах най-широката пътека. Но вървѣха, вървѣха — нѣма край. Спрѣха се и заловиха друга. Тя пъкъ ги изведе до дълбоко тинесто блато. Вжтре кръкаха голѣми зелени жаби. Като видѣха децата, жабитѣ млѣкнаха и се скриха изъ трѣстикитѣ. Децата поеха на друга страна. Но гората ставаше все по-гъста и по-тъмна. Тъкмо щѣха да се върнатъ, Росенъ извика зарадванъ:

— Какичко, гледай тамъ — огръна широка поляна! Май че има тамъ и кжщичка.

Наистина, следъ малко децата бѣха на широка поляна. Посрѣдъ поляната имаше дървена кжщичка, съ сламенъ покривъ. Сжщо като въ приказкитѣ! Отвѣнъ бѣше разхвърлена покжщина, ала не се виждаше жива душа наоколо. Ружка трѣгна къмъ вратата, а Росенъ надникна задъ кжщата, но побѣгна назадъ изплашенъ. Подъ сѣнката на кжщата стоеше голѣма зелена жаба. Като го видѣ, жабата изврѣка грозно, подскочи и се скри подъ една широка плоча. Росенъ побѣгна при Ружка. Тя му обади, че вратата била отключена и вжтре нѣмало никого. Влѣзоха пакъ, разгледаха се и забелязаха, че на огнището дими незагасналъ огънь. Децата се зарадваха.

— Трѣбва нѣкой старъ човѣкъ да живѣе тукъ, — каза Ружка, — или е нѣкой дѣдо, или е стара баба! Познавамъ по покжщината. Хайде да му помогнемъ, да се зарадва, когато дойде!

Тя се залови и бързо-бързо подкладе огъня, разтрѣби кжщата, уми и нареди отвѣнъ разхърленигѣ сждове.

Следъ нѣкое време отъ гората

се зададе стара жена. Но тая жена бѣше толкова грозна, че и птицитѣ, дори и пеперудкитѣ и пчелицитѣ отлитаха настрана, щомъ я съзираха. Набърчено черно лице, страшни очи, извитъ като клонъ носъ и надъ обвисналитѣ ѣ устни стърчаха два криви зжба...

Жената носѣше подъ мишницата си връзка сухи дърва. Тя мина задъ кжщата и повика:

— Ей, жабчо, жабончо, кжде си, сине? Излѣзь! Покажи се!

Жабокътъ изскочи подъ плочата:

— Ей ме, бабо Гълто.

— Защо си се скрилъ тамъ?

— Бабо Гълто, въ кжщата има хора! — изкрѣка жабокътъ.

— Хора ли? Кои сж? Какви сж?

— Момче и момиче; загубили се въ гората. Ама хубави — хмъ! — засмѣ се радостно жабокътъ. — Ще има пакъ да хапнемъ сладко месенце!

— Шиитъ! — скара му се бабата и той се пхна пакъ подъ плочата.

Като я видѣха децата — Ружка се отдрѣпна, а Росенъ се прикри задъ гърба на сестричката си.

— Вие кои сте? — кресна имъ грозно бабата.

— Азъ съмъ Ружка, — отвърна плахо сестричето, — а пъкъ този е Росенъ — братчето ми. Загубихме се въ гората... Добра баба, ако знаешъ, покажи ни пътя, да излѣземъ отъ гората... Мама ще плаче за насъ.

— Азъ не знамъ пжтъ навѣнъ! — сърдито отвърна жената. — Азъ си живѣя тукъ. Никога не съмъ излизала отъ гората. Моитѣ приятели сж Медуна, кумчо Вълчо и кума Лиса. Отсега нататъкъ вие ще живѣете при мене. Не ме гледайте, че съмъ стара и грозна, моето сърдце е по-добро отъ сър-